

Strom života

SUSAN
WIGGS

motto román

Strom života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Susan Wiggs

Strom života – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Strom v životě

SUSAN
WIGGS

Praha 2017

Přeložila Irmgard Kolinská

Památce mého táty

Nicka Klista

*s hlubokým vděkem za veškerou lásku, odvahu, smích
a celoživotní moudrost.
Žije v srdcích těch, kdo ho milovali.*

1

Teď

„Nechce se mi věřit, že se dohadujeme kvůli vodnímu buvolovi.“ Annie Rushová natáhla ruku a pečlivě urovnala manželovi límeček.

„Tak se přestaňme hádat,“ řekl. „Je to hotová věc.“ Sedl si a obul si nejdřív jednu, pak druhou kovbojskou holínku – byly to nesmyslně drahé boty, které mu dala minulý rok k Vánocům. Ale nikdy své rozhazovačnosti nelitovala, protože mu tolik slušely.

„Není to hotová věc. Ještě pořád to můžeme zrušit. Rozpočet už máme tak dost napjatý. A vodní buvol? To bude půl tuny tvrdohlavého zvířete.“

„Ale no tak, broučku.“ Martin se postavil a modré oči mu jiskřily jako odlesky slunce na vodní hladině. „Pracovat při show s živým zvířetem bude vzrušující. Lidem se to bude určitě líbit, uvidíš.“

Annie podrážděně vydechla. Manželé se dokážou hádat kvůli největším hloupostem. Kdo nechal nezavřenou zubní pastu. Je rychlejší jet po téhle silnici, či po tamté. Kolik je slabik ve slově brokolice. Jaké je optimální nastavení termostatu. Proč po sobě z umyvadla neuklidí oholené vousy.

A teď tohle. Vodní buvol.

„Kde mám ve smlouvě jako náplň práce napsáno krotitelka buvolů?“ zoufala si.

„Buvol je neodmyslitelnou součástí show.“ Martin sebral klíče a aktovku a s klapáním podpatků svých kovbojských bot odkrácel po dřevěných schodech do přízemí.

„Je to bláznivé zneužití rozpočtu produkce,“ konstatovala

Annie a vydala se za ním. „Tohle je kulinářská show, a ne *Království divočiny*.“

„Show se jmenuje *Klíčová ingredience*,“ oponoval. „A když je klíčovou ingrediencí buvolí mozzarella, potřebujeme buvola.“

Annie stiskla zuby, aby spor neprodlužovala. Připomněla si, že v pozadí hádky je jejich manželství. I s váhou přes půl tuny byl buvol pořád maličkost. Doopravdy důležité byly jen velké věci – lehkost, s jakou krájel česnek a pažitku, když pro ni vařil. Jeho oddanost pořadu, který byl jejich společným dílem. Včerejší úžasný sex ve sprše.

„Bude to skvělé,“ ujistil ji. „Věř mi.“ Jednou rukou ji objal v pase a krátce ji políbil.

Annie zvedla ruku a dotkla se jeho čerstvě oholené tváře. To poslední, co potřebovala, byla hádka s Martinem. Vůbec neměl představu o tom, jak výstřední je jeho nápad. Od začátku byl přesvědčený, že show je tak úspěšná díky své extravaganci. Annie byla stejně přesvědčená, že zdrojem úspěchu show je její autentičnost. Ta a talentovaný kuchař, jehož vizáž a charisma dokáže týden co týden celou hodinu udržet fascinované obecenstvo v napětí.

„Věřím ti,“ zašeptala a stoupla si na špičky, aby ji mohl znovu políbit. Hvězdou show byl koneckonců on. Měl důvěru výkonného producenta a byl zvyklý se prosadit. Detaily nechával na Annie – své manželce, partnerce a zároveň produkční. Na ní bylo, aby všechno klapalo.

S dozvuky hádky ještě v hlavě se Annie opřela o parapet okna s výhledem do zahrady jejich městského domu. Měla dneska před sebou milion věcí, počínaje rozhovorem pro časopis *People*, což měla být reportáž o zákulisí jejich show.

U vedlejšího domu se umývač oken chystal vylézt na lešení, aby se dal do práce. Martin se cestou do garáže zastavil a prohodil s ním pár slov. Pracovník se usmál a přikývl. Šarmantní Martin.

O chvíli později jeho stříbrný roadster BMW vystřelil z parkovací garáže. Annie nevěděla, proč tak spěchá. Na obvyklou pondělní zkušební projekci měl ještě několik hodin času.

S povzdechem se otočila od okna a pokoušela se seetrást emocionální dopady hádky. Její babička říkala, že hádka se nikdy netýká toho, co ji vyvolalo. Vůbec nešlo o vodního buvola. Jádrem všech hádek je koneckonců boj o moc. Kdo ji má. Kdo ji chce. Kdo se poddává. Kdo se prosadí.

V jejich případě nebylo pochyb. Annie se poddávala, Martin se prosazoval. Takhle to fungovalo. Protože to dopustila? Nebo proto, že byla týmovým hráčem? Ano, byli tým. Úspěšný tým s vlastním pořadem v nově vznikající televizní stanici. Kompromisy, které dělala, byly prospěšné pro oba. Prospěšné pro jejich manželství.

Další věc, kterou říkala její babička a kterou Annie uchoovávala v srdci – vzpomeň si na lásku. Když přijdou zlé časy a začneš přemýšlet, proč ses vůbec vdávala, vzpomeň si na lásku.

Tohle naštěstí pro Annie nebylo nic těžkého. Martin byl výhra. Byl to typ pohledného muže, před nímž ženy zůstávají v úžasu stát. Jeho skromně se tvářící šarm se neomezoval pouze na show. Věděl, jak ji rozesmát. Když společně přišli na nějaký nápad, vzal ji do náruče a tancoval s ní po kuchyni. Když mluvil o rodině, kterou budou jednou mít, o jejich společných dětech, roztávala touhou. Byl její manžel, její partner, nenahraditelná součást jejího života. Tak dobře, pomyslela si. Tak dobře. Ať se děje, co se děje.

Annie si zkontrolovala čas a podívala se na svůj pracovní e-mail – ostatně veškerá její korespondence se týkala práce – a zjistila, že se vyskytly nějaké technické problémy s vysokozdvížnou plošinou, kterou si pronajali pro instalaci vrchního osvětlení ve studiu.

Výborně. Další věc, se kterou si musí dělat starosti.

Zazvonil telefon a na monitoru se rozsvítil obrázek kočky.

„Melisso,“ Annie si zapnula telefon na hlasitý poslech. „Co se děje?“

„Jen jsem se chtěla ohlásit,“ odpověděla Melissa. Poslední dobou se ohlašovala nějak podezřele často. „Už jsi viděla ten e-mail o té krávě?“

„O buvolu,“ opravila ji Annie. „Ano, viděla. A taky tu mám zprávu o tom, že nefunguje plošina. Ale kromě toho za mnou dneska přijde redaktorka z časopisu *People*. Takže asi doraším pozdě. A tím myslím opravdu pozdě. Řekni všem, aby tam vydrželi do odpoledne.“ Kousla se do rtu a odmlčela se. „Promiň. Dneska ráno nějak nejsem ve své kůži. Zapomněla jsem se nasnídat.“

„No, to se běž honem něčeho najíst. Takže ahoj, kočko,“ řekla Melissa rozjařeně. „Musím běžet.“

Annie se vrátila k počítači, aby si zkontrolovala čas schůzky s redaktorkou. C. J. Morrisová plánovala podrobnou reportáž o jejich pořadu – nejen o jeho hvězdách Martinu Harlowovi a Melisse Juddové, ale o celé produkci, počínaje jeho debutem coby menší kabelový program až po hit, kterým se od té doby stal. Morrisová už dřív zpovídala Martina a Melissu. Dneska ráno měla přijít za Annie, tvůrkyní pořadu. Pro článek v časopise to bylo neobvyklé zaměření; běžní čtenáři většinou dychtí po drbech o hvězdách se spoustou jejich fotografií. Annie doufala, že této příležitosti dokáže co nejlépe využít.

Zatímco čekala na redaktorku, zabývala se tím, čím se produkční obvykle zabývá – využívá každou minutu na zařizování nejrůznějších věcí. Teď se dala do studování smlouvy o pronájmu vysokozdvizné plošiny a hledání příslušného telefonního čísla. Vlastně i kvůli tomuhle zařízení se dohadovali s Martinem. Cena za pronájem plošiny s nejlepšími bezpečnostními parametry byla mnohem vyšší než cena za hydraulickou plošinu. Martin trval na té levnější – navzdory jejím námitkám. Jako obvykle se podřídila a Martin se prosadil. Jelikož sáhli

hluboko do rozpočtu kvůli buvolovi, musela ušetřit na něčem jiném. A teď hydraulická plošina nefungovala a na Annie bylo, aby situaci nějak vyřešila.

Tak dost, řekla si. Znovu si vzpomněla na snídani a otevřela ledničku. Bulharský jogurt s javorovou granolou? Ne, prázdný žaludek odmítal pomyšlení na jogurt. Také francouzské snídaněvé ředkvičky, které vypadaly tak lákavě na farmářském trhu, už nebyly nejčerstvější. Ani na toust jaksi neměla chuť. Tak dobře, bude bez snídaně. Všechno má svůj čas.

Zašla do koupelny a hřebenem projela dlouhé tmavé vlasy, které si včera nechala žehličkou uhladit. Zkontrolovala si rtěnku a manikúru. Obojí třeshňově červené a dokonale sladěné. Úzká černá sukně, sandály na platformách a splývavý bílý top – všechno působilo chladivě a ležérně, vhodně vybrané pro současnou vlnu veder. Chtěla při interview vypadat elegantně, i když to tentokrát bude bez fotografa.

Když se ozval bzučák, rozběhla se k domácímu telefonu. Pane jo, ta redaktorka si pospíšila.

„Dodávka pro Annie Rushovou,“ ozval se hlas na druhém konci.

Dodávka? „Ach... ano, pojdte nahoru.“ Bzučákem otevřela dveře.

Po schodech se nahoru šinul obrovský pugét přepychových tropických květín. „Dávejte, prosím, pozor,“ řekla Annie a držela otevřené dveře. „Stačí, když to dáte tady na pult.“

Červené lilie a bílé tuberózy vydechovaly svou kořeněnou vůni do celé místnosti. Aranžmá jako krajkové doplňovaly hvozdičky. Doručovatelka postavila vázu na pult a rukou si z čela odhrnula pramen černých vlasů. „Užijte si to, paní,“ popřála. Byla mladá a na zcela nevhodných místech měla tetování a piercing. Kruhy pod očima svědčily o probdělé noci a na tváři měla vytrácející se žlutou modřinu. Takových věcí si Annie zpravidla bezděky všímala.

„Všechno v pořádku?“

„Hm, jasně.“ Dívka pokývla směrem ke kytici. „Vypadá to, že někdo je s vámi opravdu šťastný.“

Annie jí podala lahev vody z ledničky a dvacetidolarovou bankovku. „Dávejte na sebe pozor,“ řekla.

„To budu.“ Dívka vyklouzla a spěchala dolů po schodech.

Annie ze záplavy květin vytáhla malou obálku z květinářství. Kartička obsahovala jednoduchý vzkaz: *Promiň. Miláčku, musí-me si o tom ještě promluvit.*

Á, Martin. To gesto pro něj bylo typické – přehnaně okázalé... neodolatelné. Pravděpodobně zadal objednávku telefonicky cestou do práce. Zavalila ji vlna náklonnosti a rozmrzelost vyprchala. Jeho vzkaz byl přesně to, co potřebovala. A vzápětí pocítila znepokojivý záblesk provinilosti. Někdy si vyčítala, že mu dost nevěří, že nedůvěřuje rozhodnutím, která dělá. Možná že s tím vodním buvolem má nakonec pravdu. Možná to bude jedna z jejich nejpopulárnějších epizod.

Bezpečnostní bzučák u vchodu znovu zazněl a tentokrát ohlašoval příchod novinářky.

Annie otevřela dveře a udeřila ji vlna intenzivního horka. „Pojďte dovnitř, než se úplně roztečete,“ přivítala ji.

„Díky. To počasí je šílené. Slyšela jsem v rádiu, že dneska zase bude skoro třicet osm stupňů. A to je teprve začátek léta.“

Annie ustoupila stranou a pokynula C. J. Morrisové, aby šla dovnitř. Dala si záležet s domácími pracemi a teď byla vděčná za Martinovy květiny, které domu dodaly punc elegance. „Buďte tu jako doma. Můžu vám dát něco k pití? Mám v ledničce džbán ledového čaje.“

„To zní dobře. Je bez kofeinu? Kofein nesnáším. A taky mi vadí tanin. Je bez taninu?“

„Bohužel ne.“ Navzdory tomu, jak dlouho už tu žila, Annie si nikdy nezvykla na miliony dietetických vrtochů lidí v jižní Kalifornii.

„Snad jenom trochu vody. Jestli máte balenou. Přišla jsem moc brzy,“ omlouvala se. „Doprava je tak nevypočitatelná, že jsem si radši nechala velkou časovou rezervu.“

„Žádný problém,“ ujistila ji Annie. „Moje babička vždycky říkávala, že když člověk nemůže přijít načas, ať raději přijde dřív.“ Zatímco si redaktorka odložila věci a usadila se na pohovce, Annie přešla k ledničce.

Naštěstí mohla udělat dojem alespoň vodou. Nějaký sponzor jim poslal vzorky své minerálky, pocházející ze spodních vod kdesi v Andách a plněné do lahví dřív, než se jí dotkl vzduch, která stála čtrnáct dolarů za lahev.

„Máte úžasnou kuchyni,“ obdivně se rozhlížela novinářka.

„Díky. Tady vznikají všechny ty úžasné delikatesy,“ odpověděla Annie a podala jí vychlazenou lahev.

„Dovedu si to představit. Takže, vaše babička,“ prohlížela si starou kuchařskou knihu, která ležela na konferenčním stole. „Ta, která napsala tuhle knihu, je to tak?“ Nastavila mobil na nahrávání a položila ho na stůl. „Pojďte si o ní povídat.“

Annie ráda vyprávěla o své babičce. Denně cítila, jak jí chybí, ale ve vzpomínkách žila dál v jejím srdci. „Babička ji vydala někdy v šedesátých letech. Jmenovala se Anastasia Carnaby Rushová. Můj děda jí říkal Sugar podle rodinné značky javorového sirupu Sugar Rush.“

„Je krásná,“ listovala novinářka knihou.

„Celá léta byla ve Vermontu a v Nové Anglii na seznamu bestsellerů. Teď už se netiskne, ale můžu vám poslat digitální kopii.“

„Výborně. Byla vyučenou kuchařkou?“

„Byla samouk,“ vysvětlovala Annie. „Měla titul z anglické literatury, ale její největší láskou bylo vaření.“ I teď, dlouho potom, co babička zemřela, si Annie vybavovala prosluněnou farmářskou kuchyni, kde babička každý den radostně připravovala jídlo pro celou rodinu. „Babička měla zvláštní dar pro přípravu

jídla,“ pokračovala Annie. „Říkala, že každý recept má jednu klíčovou ingredienci. To je ingredience, která jídlo definuje.“

„Chápu. Tak proto je každá epizoda vaší show zaměřena na jednu ingredienci. Bylo těžké o tom nápadu přesvědčit produkci?“

Annie se zasmála. „To nebylo nic těžkého. Chci říct, však víte, Martin Harlow.“ Ukázala jí jinou kuchařskou knihu – Martino-vu poslední. Na obálce byla fotografie, na které Martin vypadal ještě lákavěji než rozplývající se ostružinový koláč se zlatou krustou, který právě vyráběl.

„Jasně. Martin je dokonalou kombinací kovboje z Divokého západu a kuchaře s Cordon bleu.“ Novinářka jen zářila a vůbec se netajila svým obdivem. Prolistovala časopisy, které ležely na stolku. *US Weekly*. *TV Guide*. *Variety*. Všechny v posledních šesti měsících psaly o Martinově kulinářské show. „Tohle jsou nejnovější články?“

„Ano. Můžete si vzít cokoli, co vás zaujme.“ Kousek dál ležela jiná její milovaná kniha – výtisk *Pána much*, klasické vydání v plátěné vazbě s kartonovým pouzdem, jeden ze tří výtisků, které vlastnila. Doufala, že na tu se jí redaktorka ptát nebude.

Ale ta se soustředila na něco jiného – na několikastránkovou reportáž v časopise *Entertainment Weekly* představující Martina při vaření v jeho typických vybledlých džínách a řeznické zástěře přes bílé tričko, které mu těsně obepínalo vypracované tělo. Jeho asistentka Melissa postávala po jeho boku jako dokonalý, ukázněný protějšek k jeho nenucenému elánu. Popisek se tázal: *Našli jsme příštího Jamieho Olivera?*

Jídlo jakožto zábava. To byl směr, který Annie pro pořad *Klíčová ingredience* vlastně nezamýšlela. Ale jak si mohla troufnout argumentovat proti ratingovému úspěchu?

„On se v té show skutečně našel,“ poznamenala redaktorka. „Ale dneska chceme mluvit o vás. Hlavní osobou jste teď vy.“

Annie jí krátce pověděla o svém dosavadním životě – o fil-

mové škole a studiu dokumentární tvorby se zaměřením na kulinářské umění – které absolvovala ve speciálním programu na Tisch School of the Arts Newyorské univerzity. Nezmínila se ovšem o tom, jakou obětí pro ni bylo stěhování z Východního pobřeží do Los Angeles. To byl její příběh, ne příběh jejich pořadu.

„Kdy jste se přestěhovala na Západní pobřeží?“

„Připadá mi to hrozně dávno. Bude to asi deset let.“

„To znamená hned po vysoké škole?“

„Ano. Nečekala jsem, že skončím v Los Angeles skoro dřív, než uschne inkoust na mém diplomu, ale tak se to nakonec přihodilo,“ řekla Annie. „Může to vypadat unáhleně, ale pro mne to tak není. Už když mi bylo šest let, věděla jsem, že chci mít jednou pořad o kulinářském umění. Moje nejranější vzpomínky jsou na moji babičku v kuchyni s televizí puštěnou na programu *Ciao Italia*. Představovala jsem si babičku jako Mary Ann Espositovou, jak učí celý svět vařit. Učarovala mi, jak mluvila o jídle, jak se jeho prostřednictvím projevovala, psala o něm, sdílela ho. Později jsem dělala kuchařské prezentace pro babičku nebo pro kohokoli, kdo byl ochoten se na ně dívat. Dokonce jsem se sama při jedné takové kuchařské prezentaci natočila. Nechala jsem si staré VHS kazety převést na DVD, abych si uchovala vzpomínky. Už dlouho s Martinem plánujeme, že si jednou sedneme a všechny si je prohlédneme.“

„To je úžasný příběh. V tak útlém věku jste našla svoji životní vášeň.“

Její vášeň se zrodila v babiččině kuchyni, když byla ještě moc malá na to, aby uměla číst a psát. Ale nikdy nebyla moc malá na to, aby snila. „Měla jsem za to, že vášeň pro jídlo musí mít každý. Myslím si to pořád, a vždycky je to pro mne překvapení, když zjistím, že to tak není.“

„To znamená, že jste se zabývala jídlem ještě předtím, než jste se seznámila s Martinem.“

Už zase Martin. Všichni se domnívali, že nejzajímavější na Annie je Martin. Jak se to mohlo stát? A proč? „Všechno vlastně začalo krátkým dokumentem, který jsem o Martinovi natočila, když ještě měl pojízdný stánek s občerstvením na Manhatanu,“ vysvětlovala Annie.

„Ten první snímek nastartoval epidemii, že? A vy jste pořád jen v zákulisí. Nepřejete si taky někdy stát před kamerou?“

Annie si zachovala neutrální výraz. Samozřejmě že si to přála, přála si to každý den. To byl její sen, ale svět komerčního vysílání měl jiné představy. „Jsem příliš zaměstnaná produkcí, než abych na to myslela.“

„Nikdy jste neuvažovala o tom, že byste pořad uváděla s ním? Myslím podle toho, co jste zrovna říkala o kuchařských prezentacích...“

Annie věděla, kam směřuje. Reportéři mají ve zvyku takhle se vplížit do soukromí a lovit informace. Tady ovšem nenajde žádnou špínu. „Leon Mackey, výkonný producent a vlastník pořadu, v něm chtěl mít asistentku, aby se Martin nestal ‚mluvící hlavou‘. Dokonce jsme s Martinem spolu udělali několik zkušebních nahrávek,“ řekla. „Už předtím než jsme se vzali, chtěli jsme být tým mimo kameru i před kamerou. Připadalo nám to romantické a originální, jako způsob, kterým bychom se odlišili od jiných pořadů.“

„Právě,“ souhlasila novinářka. „A ono se to nepovedlo?“

Když spolu Annie a Martin natočili první nahrávky, dělala si naděje, že si ji možná vyberou. Ale nestalo se. Show potřebuje někoho, s kým se diváci mohou identifikovat, říkali. Někoho uhlazenějšího, říkali. Co neřekli naplno, bylo, že Annie vypadá moc etnický. Její olivová pleť a tmavé kudrny neodpovídaly představě o ‚holce od vedle‘, o kterou producent usíloval. „Nezapadáte do tohoto typu pořadu,“ byl Leonův verdikt. „Vypadáte jako mladší sestra Jasmine Lockwoodové. Diváci by z toho byli zmatení.“

Jasmine Lockwoodová na stejné stanici uváděla ohromně populární show o jídle pro útěchu. Annie sice žádnou podobnost neviděla, ale ustoupila, protože pro ni show byla důležitější než vlastní ego.

„V každém případě,“ pronesla s širokým úsměvem, „soudě podle ratingu jsme pro naši show našli tu správnou kombinaci.“

Redaktorka Morrisová se napila vody a pak skleněnou lahev s rovnými stěnami podržela proti světlu, aby si ji prohlédla. „Kdy se na scéně objevila Melissa Juddová?“

Annie se zarazila. Nemohla dost dobře říct, že to bylo v době, kdy se s ní Martin seznámil na kurzu jógy, i když to byla pravda. Melissa tehdy měla krátký výstup jako moderátorka nočního nákupního pořadu. Při interview před natáčením s vážnou tváří tvrdila, že její vzhled jí byl vždycky na překážku, protože nikdo za její krásou nerozpoznal skutečný talent.

„Mezi ní a Martinem fungovalo takové to těžko uchopitelné souznění, které nelze uměle vytvořit,“ vysvětlovala Annie redaktorce, „takže jsme věděli, že ji musíme získat.“ Annie se nezmínila o tom, jaké množství přípravné práce to stálo, než byla nová asistentka schopná ujmout se své role. Melissa mluvila pronikavým, drsným hlasem reklamního agenta, jehož cílem bylo udržet diváky vzhůru. Annie měla za úkol odhalit Melissiny skryté vrozené dary. Dlouho a tvrdě pracovala na tom, aby ji zkulivovala v energickou, typicky americkou osobnost. Musela přiznat, že Melissa se učila rychle. S Martinem vytvořili dynamický vysílací tým.

„No, každopádně jste dala dohromady vítěznou kombinaci,“ podotkla Morrisová.

„Hm... díky.“ Někdy, když pozorovala jejich lehké žertování – jehož scénář ve většině případů sama pečlivě připravila –, se Annie přistihla, že si stále ještě přeje stát místo v zákulisí před kamerou. Ale pořad fungoval. A kromě toho měla Melissa neprůstřelnou smlouvu.

Annie věděla, že by měla rozhovor směřovat nazpět ke své vlastní roli v pořadu, ale místo toho už zase musela myslet na snídani. Vdolečky, napadlo ji. S krustou z mořské soli a javorovým máslem.

„Povězte mi o první epizodě,“ navrhla redaktorka. „Včera večer jsem si ji znovu pustila. Klíčovou ingrediencí byl javorový sirup, což mi připadá příznačné, když vezmu v úvahu, odkud pocházíte.“

„Jestli máte na mysli ‚příznačné‘ na hranici katastrofy, tak ano,“ ušklíbla se Annie. „Výrobou javorového sirupu se moje rodina zabývá už celé generace.“ Ukázala na obraz na stěně znázorňující Rush Mountain ve Vermontu, který namalovala její matka. „Připadalo mi to jako ideální způsob, jak odstartovat naši show. Některé scény se natáčely doslova na mém zadním dvorku – v javorovém háji rodiny Rushových ve Switchbacku ve státě Vermont.“

Musela se nadechnout, protože se jí najednou udělalo špatně. Nedokázala říct, jestli to způsobily vzpomínky nebo prázdný žaludek. Možná že ji znepokojilo, že rozvířila něco ze své minulosti. Stále ještě si pamatovala stísněný pocit, když tehdy po delší době znovu přijela do malého města, kde vyrostla a kde byla obklopená lidmi, kteří ji celá léta znali.

Naštěstí jim rozpočet nedovoloval strávit natáčením ve Vermontu víc než sedmdesát dva hodin a každá z těchto hodin byla vyplněná horečnou aktivitou. Všechno možné se pokazilo. Sníh předčasně roztál, takže se neposkvřené zimní lesy změnilly v hnědý močál s holými stromy spojenými plastovými trubice-mi na zachycování vytékající mízy. Ve varně sirupu, kde se mělo celé to kouzlo odehrávat, bylo pro kameramany příliš mnoho hluku a páry, takže se tam nedalo filmovat. Její bratr Kyle byl před kamerou tak nejistý, že se jí jeden střihač dokonce zeptal, jestli není „duševně zaostalý“. Melissa ulehla s nachlazením a Martin pronesl ono obávané „já jsem ti to říkal“.

Annie byla už tehdy a tam přesvědčená, že její kariéra – její vysněná, všemi vyhledávaná, neodolatelná show – skončí jako fiasko a stane se pouhou poznámkou pod čarou v seznamu propadáků. Byla naprosto zdrcená.

A tenkrát ji zachránil Martin. Když byli zpátky ve studiu v Century City, postprodukční tým pracoval přesčas, stříhal a slepoval obrázky, zařazoval archivní záběry, přetáčel počítačem generovaný materiál a hlavně se soustředil na neuvěřitelně přitažlivého, pohotového hostitele – Martina Harlowa – a jeho mimořádně šikovnou, bystrou asistentku Melissu Juddovou.

Když šel konečný sestřih do vysílání, seděla Annie v pojízdném křesle v editorské kabině a neodvážila se ani pohnout. Na pokraji paniky zadržovala dech... dokud nepřišel asistent s jejím smartphonem, aby jí ukázal dlouhý seznam reakcí na sociálních médiích. Diváci byli nadšení.

Kritikům se show rovněž líbila. Chválili Martinovu nakažlivou lásku k jídlu, kterou předvedl, když stál opřený o zeď varny a ochutnával smažený vdolek namáčený do čerstvě uvařeného sirupu. Všimli si, s jakým požitkem Melissa připravovala pokrmy a podmanivě vybízela diváky, aby je ochutnali.

Ratingy byly povzbudivé a online sledování počtu zhlédnutých upoutávek hodinu po hodině rostlo. Lidé se dívali. A co bylo ještě důležitější, sdíleli své dojmy. Odkaz cestoval digitálním éterem po celém světě. Televizní společnost objednala dalších třináct epizod, které měly následovat po původních osmi. Annie se dívala na Martina a po tvářích jí tekly slzy úlevy. „Dokázal jsi to. Zachránil jsi mi můj sen.“

„Soudě podle vašeho výrazu,“ nadhodila novinářka, „to byl velmi emotivní okamžik.“

Annie zamrkala překvapením sama nad sebou. Práce byla práce. Nestávalo se jí často, aby kvůli ní měla v očích slzy. „To jen vzpomínám, jaká to byla úleva, když se všechno tak podařilo.“

„Takže došlo i na oslavu?“

„Jistě.“ Annie se při té vzpomínce usmála. „Martin to se mnou oslavil večerí se svíčkami... a nabídkou sňatku.“

„Panebože, vy jste úplná Popelka.“

Vzali se před osmi lety. Osm rušných, produktivních, úspěšných let. Někdy, když to přeháněli s nákladnými riskantními nápady, jako bylo třeba potápění se pro ústřice, vykopávání lanýžů nebo dojení nubijské kozy, se Annie přistihla, že přemýšlí, co se to vlastně stalo s její klíčovou ingrediencí, s její původní koncepcí pro jejich show. Skromný nápad byl pohřben v hýřivých epizodách, které produkovala teď. Byly chvíle, kdy si dělala starosti, že program se odchýlil od původního snu, byl zahlcen teatrálností a podbízivými díly, které neměly nic společného s její originální vizí.

Show začala žít vlastním životem, připomněla si, a možná že to tak je dobře. Díky jejímu citu pro jídlo a šikovnému vedení účtů se jí týden po týdnu dařilo, aby to celé fungovalo.

„Tý jsi ta klíčová ingredience,“ říkával jí Martin. „Všechno to drží pohromadě díky tobě. Příště až budeme jednat o smlouvách, musíme i pro tebe vytvořit nějakou roli před kamerou. Nebo možná vymyslet nový pořad.“

Annie nechtěla vymýšlet nový pořad. Chtěla *Klíčovou ingredienci*. Ale byla už v Los Angeles dost dlouho na to, aby věděla, jaká jsou pravidla hry. Věděla, že důležitou součástí hry jsou dvě věci: trpělivost a ostražitost při rozhodování o financích. Šlo o to, aby show byla stále vzrušující a relevantní – a přitom nepřekračovala rozpočet.

Morrisová si udělala pár rychlých poznámek na tabletu. Annie nenápadně sledovala čas a myslela na to, co všechno ji ten den čeká. Úkoly se před ní kupily jako letecký provoz nad losangeleským letištěm.

Potřebovala si odskočit. Omluvila se a odešla do koupelny v patře.

A tehdy jí to došlo. Opozčila se. Ne do práce – tam už bylo dohodnuto, že do studia dorazí pozdě. Opozdil se něco jiného.

Nadechla se a opřela se dlaněmi o chladivé dlaždičky koupelnového pultu.

Velmi pomalu vydechla a připomněla si, že to je pouze několik týdnů, co se o to začali pokoušet. Nikdo přece neotěhotní takhle rychle, či snad ano? Myslela, že bude mít čas zvyknout si na myšlenku, že založí rodinu. Čas na to najít větší dům a nově uspořádat časový plán. A přestat se tolik hádat.

Ještě si ani nezaložila ovulační kalendář. Nepřečetla žádnou knížku o tom, co ji čeká. Nebyla u doktora. Na to všechno bylo ještě moc brzo.

Ale třeba... sáhla pro těhotenský test, který měla schovaný z doby, kdy si otěhotnět *nepřála*. Jestli tu možnost nevyloučí, bude na to myslet celý den. Návod byl úplně jednoduchý a do písmene se jím řídila. A pak, velmi opatrně, položila proužek na pult. Když se dívala na okénko s výsledkem, třásla se jí ruka. Jedna růžová čárka bude znamenat, že není těhotná. Dvě čárky, že je těhotná.

Zamrkala očima, aby se ujistila, že vidí správně. *Dvě růžové čárky.*

Na malý okamžik se všechno zastavilo a zkrystalizovalo do úžasu. Okolní svět se vytratil.

Zadržela dech, naklonila se dopředu a pohlédla do zrcadla. Měla ve tváři výraz, který tam nikdy předtím nepozorovala. Byl to jeden z těch okamžiků, kterým babička říkala klíčový moment. Čas při nich neplyne jen tak nenápadně, bez povšimnutí. Ne, tohle byl okamžik, kdy se všechno zastaví. Oddělí jej od všech ostatních okamžiků a přitiskne ho k srdci jako vyliisovanou květinu mezi stránky milované knihy. Ten okamžik měl v sobě cosi křehkého a jemného, a přesto měl moc zůstat s ní navždy.

Babička by souhlasila: tohle byl klíčový moment. Annie měla srdce až v krku – a pocit tak čiré radosti, že zapomněla dýchat.

Takhle to začíná, pomyslela si.

Všechny ty miliony věcí na jejím seznamu povinností byly najednou nicotné. Teď měla jen jeden jediný úkol – říct to Martinovi.

Umyla se a šla do ložnice pro telefon. Ale ne, nebude mu telefonovat. Nikdy nezvedal telefon a zřídka kdy kontroloval svoji hlasovou schránku. To bylo vlastně dobře, protože Annie si uvědomila, že tohle je příliš důležitá věc, než aby ji sdělovala telefonem nebo textovou zprávou. Musela ji manželovi říct osobně, jako dar od srdce, jako překvapení právě tak sladké, jaké sama právě prožila. Martin si také zasloužil svůj klíčový moment. Chtěla ho vidět. Chtěla se mu dívat do tváře, až pronese magická slova: *Ľsem těhotná*.

Spěchala dolů po schodech do obývacího pokoje k redaktorce. „Je mi to moc líto. Něco se vyskytlo a musím ihned jet do studia. Můžeme to dokončit někdy jindy?“

Novinářka se trochu zachmuřila. „Měla jsem už jen několik...“

Nehodilo se naštvat redaktorku z významného časopisu. Ale Annie se tím právě teď nechtěla zabývat. Zářila údivem a nedokázala se soustředit na nic jiného. Nesnesla pomyšlení, že by si to měla ještě i jen okamžik nechat pro sebe. „Mohla byste mi zbývající otázky poslat e-mailem? Přísahám, že bych vás o to nežádala, kdyby to nebylo naléhavé.“

„A jste v pořádku?“

Annie se ovívala rukou. Najednou cítila, že je vzrušením bez sebe. Vypadá snad změněně? Je jí těhotenství už vidět ve tváři? To je hloupost; vždyť to ví teprve pár minut. „Já... stalo se něco nečekaného. Musím se okamžitě dostat do studia.“

„Můžu vám nějak pomoci? Mám jet s vámi?“

„To je od vás opravdu milé.“ Annie obvykle nejednala s tiskem takhle nedbale. Jedním z důvodů, proč byla show tak úspěšná, bylo, že ona a její PR tým se k médiím chovali s okázalou pozor-

ností. Zamyslela se a pak řekla: „Mám výborný nápad. Sejdeme se na večeri u Lucquea – vy, Martin a já. Martin tam zná šéfkuchaře. Můžeme rozhovor dokončit u báječného jídla.“

Redaktorka si zabalila tašku. „Podplácením se dosáhne všeho. Slyšela jsem, že se tam na stůl čeká šest týdnů.“

„Pokud tam nejdete s Martinem Harlowem. Zařídím, aby nám moje sekretářka zamluvila stůl, a zavolám vám.“ Annie se s novinářkou spěšně rozloučila.

Potom popadla své věci – klíče, telefon, notebook, tablet, peněženku, lahev s vodou, produkční poznámky – a vměstnala je do své již tak přecpané pracovní kabely. Na vteřinu si představila kabelu, kterou bude nosit jako zaneprázdněná mladá maminka – plenky a dudlíky... co ještě?

„Panebože,“ zašeptala. „Panebože, vždyť já o malých dětech vůbec nic nevím.“

Vyběhla ze dveří a pak dolů po schodech vedoucích z komplexu městských domů v Laurel Canyonu. Moderně zařízený dům, v němž bydleli, si jen taktak mohli dovolit. Show dostávala spád a bylo načase, aby Martin uzavřel novou smlouvu. Budou potřebovat větší dům. S dětským pokojem. S pokojem *pro jejich dítě*.

Horko na ni zaútočilo jako výheň z pece. I na jižní Kalifornii bylo jarní počasí extrémní. Lidem se doporučovalo, aby zůstávali v budovách, pili hodně vody, nezdržovali se na slunci.

Nad chodníkem vedoucím ke garážím ten chlapík stále ještě myl okna. Annie zaslechla výkřik, ale padající stěrku uviděla až na poslední chvíli. Dopadla na chodník pár centimetrů od ní.

„Hej,“ zavolala. „Něco jste upustil.“

„Promiňte, paní,“ odpověděl muž. Ale pak se zastyděl. „Vážně. Ta věc mi prostě vyklouzla z ruky.“

Annie navzdory dusnu krátce zamrazilo. Musí teď být opatrná. Je těhotná. Ta myšlenka ji naplňovala úžasem a radostí. A zároveň ucítila téměř neznatelný záchvěv obav.

Ovladačem otevřela auto, které ji uvítalo krátkým zakňučením. Zkontrolovat bezpečnostní pás. Nastavit zpětné zrcátko. Na několik vteřin se otočila, aby se podívala na zadní sedadlo. Bylo zavalené recyklovanými nákupními taškami, prázdnými servírovacími tácy a mísami od posledního nahrávání, když klíčovou ingrediencí byl šafrán. Už brzy tam bude dětská sedačka. Pro její miminko. Možná že mu dají jméno Saffron.

Annie se přinutila na chvíli se zklidnit, aby si všechno stačila uvědomit. Vypnula autorádio. Protáhla si ruce na volant. Pak se nahlas zasmála a vystupňovala hlas do výkřiku ryzího štěstí. Představovala si Martinův obličej, až mu to řekne, a celou cestu po nájezdové rampě na dálnici se musela usmívat. Řídila s přehnanou opatrností, jako by se už cítila zodpovědná za nepatrného neviditelného cizince, kterého nosila v sobě. Vzduch se tetelil nad dálnicí, která byla ucpaná kolonou pomalu se plížících aut. Míjela hnědé kopce kaňonu, nad nimiž se vznášel smog jako předzvěst nukleární zimy.

Los Angeles bylo bez šarmu a přehuštěné. Možná že právě to byla příčina, proč tu vznikalo tolik imaginativních děl. Vysušené kopce, betonová poušť, pošmourná obloha – to vše bylo v pozadí tvorby iluzí. Filmová a nahrávací studia dokázala lidi přenést do míst blízkých jejich srdcím – do domků na březích jezer, na mořské pláže, do dávných časů, do podzimní Nové Anglie, do útulných zimních srubů...

Budeme se muset přestěhovat, pomyslela si Annie. Nepřichází v úvahu, abychom vychovávali dítě v tomhle hnusném ovzduší.

Začala uvažovat o tom, jestli by nemohli trávit léto ve Vermontu. Její idylické dětství se jí připomnělo přívalem nostalgie. Dopravní zácpa ve Switchbacku zpravidla spočívala v tom, že sousedův traktor čekal, až přes silnici přejde zatoulaná kráva. Neexistoval tam žádný smog, jen čerstvý, chladný vzduch prodechnutý sladkou vůní hor a pstruhových potoků. Byl to

nezkažený ráj, kterého si neuměla dost vážit, dokud z něj neodešla.

O svém těhotenství věděla asi tak pět minut a už pro dítě plánovala jeho život. Protože na ně byla připravená. Konečně budou mít rodinu. *Rodinu*. To pro ni byla nejdůležitější věc na světě. A bylo to tak odjakživa.

Myslela na dnešní hádku s Martinem a pak si vzpomněla na jeho kytici. Tenhle moment pro ně bude znamenat, že se všechno změní tím nejlepším možným způsobem. Hloupé hádky, které vybuchovaly jako erupce gejzíru, vyprchají. Opravdu se hádali kvůli vodnímu buvolovi? Nebo kvůli vysokozdvizné plošině? Či kvůli chybějícímu uzávěru na tubě zubní pasty?

Zavibroval jí telefon a signalizoval textovou zprávu od Tiger, její sekretářky. **ZÁVAŽNÝ TECHNICKÝ PROBLÉM S LEŠENÍM. POTŘEBUJEME TĚ IHNEDE.**

Promiň, Tiger, pomyslela si Annie. Později.

Až řekne Martinovi o dítěti. O *dítěti*. To zastínilo jakékoli technické problémy ve studiu. Všechno ostatní – vodní buvol, vysokozdvizná plošina – jí připadalo ve srovnání s tím nepodstatné. Všechno ostatní mohlo počkat.

Zahnula k areálu studia Century City. Strážný u vrat jí mávnutím pokynul, aby jela dál. Proplétala se oslňujícím světlem šedým betonovým labyrintem budov, tu a tam přerušovaným zelenými oázami palmových zahrad. Služebním vjezdem zajela k parkovišti a zaparkovala auto na vyhrazeném místě vedle Martinova BMW. Ten sportovní vůz nikdy neměla ráda. Byl totálně nepraktický vzhledem k tomu, kolik všelijakého vybavení s sebou museli vozit na natáčení show. Teď když se stane otcem, možná se svého dvoumístného kabrioletu vzdá.

Pěšky se vydala k Martinovu obytnému přívěsu a cestou minula skupinu turistů na segwayích pokoušejících se zahlédnout hlavní hvězdu svého oblíbeného programu. Jedna dychtivá žena zastavila své vozítko, aby si mohla Annie vyfotit.

„Haló,“ zavolala, „nejste vy Jasmine Lockwoodová?“

„Ne,“ odtušila Annie s téměř omluvným úsměvem.

„Ach, promiňte. Vypadáte úplně jako ona. Vsadila bych se, že vám to pořád říkají.“

Annie se ještě jednou malinko usmála a proklouzla kolem skupiny. Nebylo to poprvé, co ji někdo upozornil na to, jak je podobná slavné kuchařské hvězdě. Annie z toho byla zmatená. Nevypadala přece jako někdo jiný, vypadala jako ona sama.

Martin, ten zlatý hoch, rád říkal, že je jeho exotickou milenkou, což Annie pokaždé rozesmálo. „Jsem skrz naskrz americká míšenka z Vermontu,“ oponovala mu. „Nemůžeme všichni mít rodokmen.“

Bude její dítětko vypadat jako ona? Hnědé oči a neposlušné černé kudrny? Nebo bude jako Martin, blondaté a modrooké?

Panebože, pomyslela si v novém návalu radosti. Budu mít dítětko.

V uličce vedoucí do studia se na zemi proplétaly elektrické kabely. Kolem seřazených přívěsů pobíhali pracovníci se sluchátky a psacími podložkami. Teď už bylo vidět i nůžkovou vysokozdvížnou plošinu, který se tyčila nad pracovní plochou. Byla vysunutá do maximální výšky a její oranžové ocelové podpěry tvořily mřížový vzor, na jehož vrcholu vysoko nad hlavami ležela plošina. Muži v helmách a elektrikáři s kotouči drátů se hemžili kolem. Nějaký chlapík tloukl černým železným hasákem do manuálního zpětného ventilu.

Annie zahlédla Tiger, která přiběhla, aby ji pozdravila. „Zaseklo se to v nejvyšší poloze.“ Tiger s vlasy v duhových barvách a pestrobarevném overalu vypadala jako postava z animovaného filmu. Ale kromě toho měla dar dělat najednou spoustu věcí a dělat je přitom dobře. Martin si myslel, že je úplný cvok, ale Annie si naopak cenila její schopnosti laserově přesného soustředění.

„Tak jim řekni, ať to uvolní.“ Annie pokračovala v chůzi.

Viděla, jak je Tiger překvapená; Annie neměla ve zvyku projít kolem nějakého problému a nepokusit se ho vyřešit.

Martinův přívès byl největší ze všech. Byl taky nejlépe vybavený, s koutkem pro make-up, oblékárnou, koupelnou a kuchyní, pracovním prostorem a odpočívárnou. Ze začátku, když byli čerstvě zamilovaní, často tam spolu pracovali dlouho do noci a pak se milovali na okrouhlé pohovce a usnuli jeden druhému v náruči. Teď byl zavřený a měl zatažené žaluzie proti spalujícímu slunci. Bylo slyšet hučení klimatizace.

Annie se už nemohla dočkat, až se z vedra dostane dovnitř do chládku. Zastavila se, uhladila si sukni a narovнала kabelku na rameni. Krátce pomyslela i na rtěnku. Chtěla vypadat krásně, až mu bude říkat, že bude matkou jeho dítěte. Ale to nic, řekla si. Martin stejně neměl rád, když nosila rtěnku.

Rychle vyťukala odemykácí kód a vešla dovnitř.

První, čeho si všimla, byla vůně. Kombinace mýdlové a květinové. Hrála tam nějaká kýčovitá hudba. Typ písničky, jakou si někdy sama zplna hrdla zpívala, když nikdo nebyl poblíž, protože správně kýčovitá zamilovaná píseň dělá člověka ještě zamilovanějším.

Škvírou pod žaluziemi pronikal úzký proužek světla. Posunula si sluneční brýle na čelo a čekala, až se jí přizpůsobí oči. Chtěla zavolat na Martina, ale její pohled sklouzl k něčemu, co tam nepatřilo. Na polici ležel mobil. Nebyl to Martinův telefon, ale Melissin. Annie ho poznala podle nápadného růžového obalu.

A vzápětí se dostavil onen naprosto nečekaný moment, kdy člověk ví, ale ve skutečnosti neví. Či nechce vědět.

Annie se zastavil dech. Měla pocit, že jí přestalo tlouct srdce, byť to bylo nemožné. Její mysl zmateně kroužila kolem dokola a myšlenky kmitaly sem a tam jako myš v bludišti. Ještě se mohla vrátit, vyklouznout ven, znovu si ten moment zopakovat, a...

A co? Varovat je, aby se všichni mohli vrátit k předstírání, že se nic nestalo?

Ledové bodnutí zlosti ji pohánělo dál. Došla k pracovnímu prostoru, který byl od vchodu oddělen shrnovacími dveřmi. S rozmachem je rozhrnula.

Ležel na ní obkročmo a na sobě neměl nic než své kovbojské boty za pět set dolarů.

„Hej,“ zaječel a napřímil se jako honák na jankovitém koni. „Á, zatraceně! Ježíši Kriste!“ Vyhrabal se na nohy a zahalil se do trásňového přehozu, který stáhl z pohovky.

Melissa zalapala po dechu a přitiskla si k tělu polštář. „Annie! Panebože...“

„Opravdu?“ Annie stěží poznávala vlastní hlas. „Tím myslím, *opravdu*?“

„Není to...“

„Tak jak to vypadá, Martine?“ vyštěkla. „Ne. Je to *přesně* tak, jak to vypadá.“

S tlukoucím srdcem ustupovala dozadu, jen aby už byla od něj co nejdál.

„Annie, počkej. Miláčku, pojď si o tom promluvit.“

V tom okamžiku se proměnila v přízrak. Cítila, jak jí z obličejů mizí všechna barva a stává se téměř průhlednou.

Jestlipak to vidí? Vidí skrz ni, přímo do jejího srdce? Třeba už byla přízrakem dlouho, ale až do této chvíle si to neuvědomovala.

Zavalil ji pocit zrady. Všechno na ni útočilo. Nevěřícínost. Zklamání. Hrůza. Odpor. Bylo to jako nějaká mimotělní zkušenost. Kůže jí brněla. Doslova brněla jakousi statickou elektřinou.

„Odcházím,“ řekla. Potřebovala se jít někam vyzvracet.

„Prosím, můžeme si o tom jen promluvit?“ trval na svém Martin.

„Opravdu si myslíš, že je o čem mluvit?“

Ještě okamžik na ně na oba zírala s perverzní potřebou vtisknout si tu scénu do mozku. Pak ten moment pominul.

Tak takhle to končí, pomyslela si.

Protože to byl opět jeden z těch klíčových momentů. Takový, který člověka otočí a dá mu nový směr.

Tak takhle to končí.

Martin a Melissa začali mluvit oba najednou. Uším Annie to znělo jako nesrozumitelné blábolení. Na okrajích zorného pole jí pulzovala podivná skvrna. Měla červenou barvu. Barvu zuřivosti.

Znovu ustoupila dozadu. Musela odtud utéct. Sáhla do kabely a vytáhla klíče. Byly na řetízku s jejím rodinným emblémem v podobě javorového listu.

Pak se otočila na podpatku a dveřmi vyšla do uličky. Nutila se jít zpříma. Dívat se přímo dopředu. S hlavou vzhůru.

Proto možná zakopla o kabel. Upadla na kolena, až klíče cinkly o chodník. Zároveň začala prožívat pocit ponížení. Zvedla klíče a rychle se rozhlédla, doufajíc, že ji nikdo neviděl.

Ale přispěchali k ní dokonce hned tři lidé – *Žste v pořádku? Neublížila jste si?*

„Je mi výborně,“ řekla a oprašovala si dlaně a odřená kolena. „Vážně, nedělejte si starosti.“

Telefon v kabelce začal ječet jako cirkulárka, přestože byl přepnutý do tichého režimu. Kráčela kolem staveniště. Dělníci tam stále ještě zápolili s plošinou a pokoušeli se otevřít hydraulický ventil. Neměla Martinovi dovolit, aby ji přemluvil k pronájmu levnějšího modelu.

„Musíte ho otočit opačným směrem,“ zavolala na pracovníky.

„Paní, tady musíte mít helmu,“ poučil ji nějaký chlápek a mávnul rukou, aby šla pryč.

„Už odcházím,“ ujistila ho. „Jen jsem říkala, že se pokoušíte otáčet zpětným ventilem na špatnou stranu.“

„Cože?“

„Ten ventil. Otáčíte ho špatným směrem.“ Co to je za divnou konverzaci. Když zjistíte, že váš manžel spí s jinou ženou, nečeká se, že s pláčem zavoláte mamince? Nebo své nejlepší kamarádce?

„Víte,“ pokračovala. „Doleva uvolnit, doprava utáhnout.“

„Prosím?“

„Proti směru hodinových ručiček,“ dodala a svazkem klíčů mu ve vzduchu naznačila směr.

„Annie.“ Z přívěsu vyběhl Martin a sprintoval k ní. V boxerkách, bez trička, v kovbojských holínkách. „Vrať se.“

Rukou sevřela řetízek s klíči, až se jí hrany javorového listu zařízly do kůže.

Na konci uličky projížděla skupina na segwayích.

„Tamhle je Martin Harlow,“ vykřikl někdo.

„Milujeme vaši show, Martine,“ volala další dívka ze segwayové skupiny. „Milujeme vás!“

„Paní, myslela jste takhle?“ Dělník silou otočil ventilem. Odněkud shora se ozval kovový skřípot a celá konstrukce se s rachotem zřítla.

2

„Hele, táto,“ ptal se Teddy a otočil se na barové stoličce v kuchyni, „když vodní buvol váží skoro tisíc kilogramů, jak to, že se nepropadne do bahna?“

Fletcher Wyndham vrhl letmý pohled na show, kterou sledoval jeho syn, což byla pro desetiletého kluka dost nezvyklá volba, ale Teddy si prostě oblíbil *Klíčovou ingredienci*. Ve Switchbacku ve Vermontu si tuto kuchařskou show naladila většina lidí, nikoli kvůli šéfkuchaři ani kvůli jeho blondaté asistentce. Ne, důvod byl v zákulisí – krátká zmínka v titulcích, které běžely, zatímco hrála poněkud otravná znělka.

Jmenovala se Annie Rushová – produkční.

To ona vymyslela nejpopulárnější televizní kulinářskou show, a přitom se narodila a vyrostla tady ve Switchbacku. Teddyho učitelka ve čtvrté třídě s Annie chodila do školy. A před nějakým časem natáčeli jeden díl přímo tady ve městě, přičemž si ovšem Fletcher udržoval od produkce odstup. Od té doby tu byla Annie považována za celebritu, přestože se neobjevovala před kamerou.

To je dobře, usoudil Fletcher. Kdyby ji každý týden viděl v televizi, musel by se z toho zbláznit. „Dobrá otázka, kámo,“ řekl synovi. „Tenhle vypadá, jako by chodil po vodě.“

Teddy zakoulel očima. „To není buvolí kluk. To je buvolí holka. Z jejího mléka dělají mozzarella.“

„Tak proč se nejmenuje mléčný buvol?“

„No přece protože žije ve vodě.“

„To je úžasné, co všechno se můžeš naučit z koukání na televizi.“

„Jo, měl bys mě nechat víc koukat.“

„O tom si můžeš nechat zdát,“ řekl Fletcher.

„Máma mě nechá koukat, jak dlouho chci.“

A bylo to tu. Důkaz, že se Teddy stal členem klubu, do něhož žádné dítě nechtělo patřit – do klubu zmatených dětí rozvedených rodičů.

Fletcher se rozhlížel po chaosu v domě, kam se právě nastěhovali, a znovu si položil často opakovanou otázku: Co se to k čertu stalo s mým životem?

Dokázal přesně určit bod obratu. Jediný večer s přemírou piva a nedostatkem soudnosti ho zavedl na cestu, která změnila všechny plány, které kdy pro sebe měl.

Přesto, když se podíval do tváře svého syna, ani trochu neli-toval. Teddy přišel na svět jako vřískající, červený, bezmocný uzlíček a Fletcher nemohl říct, že by ho od prvního okamžiku miloval. Spíš to byl od prvního okamžiku strach. Neměl strach o dítě. Měl strach, že neobstojí jako otec. Měl strach, že udělá něco, čím tomu droboučkému, dokonalému, bezbrannému človíčkovi ublíží.

Pro něj existovala jediná volba. Odložil stranou svůj strach a cele se věnoval synovi, poháněn silným vědomím poslání a láskou, jakou nikdy předtím nezažil. Teddy teď chodil do páté třídy, byl neuvěřitelně roztomilý, šikovný, praštěný a sladký. Někdy mu šel šíleně na nervy. Ale v každém okamžiku každého dne byl středem Fletcherova vesmíru.

Teddy byl od narození šťastné dítě. Tak šťastné, že Fletcher měl pocit, že ho musí obklopit ochrannou bublinou. Teď si musel uvědomit, že navzdory jeho dobrým úmyslům se bublina protrhla. Ke konci manželství se schylovalo dlouhou dobu a věděl, že změna na Teddyho těžce dolehne. Fletcher si přál, aby syna mohl ušetřit bolesti a zmatku, ale musel manželství ukončit, aby se mohl opět volně nadechnout. Doufal jen, že to Teddy jednou pochopí.

„Vodní buvol je pozoruhodný příklad vynalézavosti přírody,“ právě říkala asistentka pořadu *Klíčová ingredience*, která byla oporou velkého ega jménem Martin Harlow.

„Jak to, Melisso?“ zeptal se strojeným tónem.

Ukázala na smutně vypadajícího buvola, který stál v malé ohrádce na pozadí nepříliš věrohodně působícího, počítačem vygenerovaného močálu. „Nuže, má tak široká kopyta, že se může pohybovat po extrémně měkkém povrchu, aniž se propadne.“

Harlow si třel bradu. „To je dobré. Víš, když jsem byl malý, myslel jsem si, že mám asi tak padesátiprocentní šanci, že se utopím v tekutých písčích, protože se to tak často vyskytovalo ve filmech.“

Blondýna se zasmála a pohodila hlavou dozadu. „Jsme rádi, že se to nestalo.“

Fletcher se ušklíbl. „Hej, kamaráde, pojď mi pomoci s rozbalováním, ano?“

Velké kusy nábytku už byly nastěhované, ale zbývalo ještě několik neotevřených stěhovacích krabic.

„Show už skoro končí. Chci vidět, jak dopadne ten sýr.“

„To napětí se asi nedá vydržet,“ opáčil Fletcher. „Hele, víš, do čeho se dává mozzarella?“

„Do pizzy! Můžeme si dneska objednat pizzu?“

„Samozřejmě. Nebo můžeme dojít tu od včerejška.“

„Lepší je čerstvá.“

„Tak dobře. Zavolám tam, až rozbalíme ještě dvě krabice. Dohodnuto?“

„Jo,“ kývl Teddy se zvednutou pěstí.

Nový dům měl všechno, co si Fletcher kdysi představoval, když ještě měl někoho, s kým o tom mohl snít – velkou kuchyni otevřenou do ostatních částí domu. Kdyby uměl vařit, mohly by tu vznikat úžasné věci. Ale osoba, která takové úžasné věci dělala, už dávno zmizela z jeho života. Ovšem starý sen ještě

přetrvával a zavedl Fletchera právě k tomuhle domu, sto let staré, klasické novoanglické stavbě. Měla mimo jiné krb a místnost s tolika policemi na knihy, že se směle mohla nazývat knihovnou. Byla tam zadní veranda s houpacíčkou, kterou celé jedno odpoledne dával dohromady – nebyla to obyčejná houpáčka, ale rozměrná, pohodlná houpací pohovka s polštáři tak velkými, že si tam člověk mohl dát klidně šlofika – houpáčka, o které snil už víc než deset let.

S Teddym se pustili do dvou krabic plných knih. Rovnali je do polic a Teddy na chvíli ztichl. Pak jednu z knih podržel v ruce. „Proč se to jmenuje *Pán much*?“

„Protože z ní jde strach,“ odpověděl Fletcher.

„Dobře, ale proč se tak jmenuje?“

„Na to přijdeš, až budeš starší.“

„Je v ní něco sprostého, o čem nemám vědět?“

„Je šokující.“

„Máma by se zbláznila, kdyby věděla, že máš sprostou knížku.“

„Výborně. Tak já mám nápad. Neříkej jí to.“

Teddy postavil knihu na polici a přidal několik dalších. „Hele, táto?“

„Ano, kámo?“

„Tady teď doopravdy bydlíme?“ Rozhlédl se po pokoji s očima rozšířenýma z pocitu křivdy.

Fletcher přikývl. „Tady teď bydlíme.“

„Navždy?“

„Jo.“

„To je dlouhá doba.“

„To je.“

„Tak když řeknu kamarádům, aby přišli k nám domů, přijdou sem, nebo do našeho druhého domu?“

Žádný náš dům už neexistoval. Dům nově postavený v západní části města si nechala Celia.

Fletcher přestal rovnat knihy a otočil se k Teddymu. „Tam, kde jsi ty, tam je domov.“

Pracovali spolu, dokud neuložili poslední knihy. Fletcher ustoupil dozadu a zálibně se díval na knihovny po obou stranách krbu. Větrík na zadní verandě pohyboval řetězy houpačky.

To jediné, co chybělo, byla osoba, s níž kdysi sdílel svůj sen.

3

„Otevřete oči.“

Nad její hlavou se ozývá neznámý hlas. Nedokáže říct, jestli slova slyší v hlavě nebo v místnosti. Zvuk se vytrácí do ticha narušeného jakýmsi šumem a hlubokým duněním. Nedokáže uposlechnout a otevřít oči. Místnost neexistuje. Existuje pouze tma. Plave v temné vodě, ale přesto z nějakého důvodu může nadechovat a vydechovat, jako by jí plíce sytila voda.

Prostor kolem ní se plní dalšími zvuky, ale neumí je identifikovat – rytmické nadechování a vydechování jakéhosi přístroje, možná myčky nádobí nebo nějaké technické pumpy. Hydraulická pumpa?

Něco tu voní. Kvetoucí rostliny. Nebo sprej proti hmyzu. Ne, květiny. Lilie. Orientální lilie.

Polní lilie. Není to něco z *Kázání na hoře*? Jmenovala se tak jedna divadelní hra na střední škole. Ano, její kamarád Gordy měl v té hře roli Sidneyho Poitiera.

„... zvýšená aktivita hodinu od hodiny. Dostává se do stavu minimálního vědomí. Všimla si toho noční služba. Dr. King nařídil nové vyšetření EEG a novou sérii skenů.“

Cizí hlas. A ten dialekt. Říká se tomu nerhotická výslovnost. Pamatuje si to ze studia žurnalistiky. Záhadný mluvčí mluví pravým vermontským dialektem.

„Pomozte mi s tím EEG, ano?“ Něco jí tlačí na hlavu.

Sundejte to.

Paní, tady musíte mít helmu. Dávají jí na hlavu helmu? Ne, sítku na vlasy. Ne, koupací čepici.

Plavci, na místa!

Vidí samu sebe, jak se předklání, svinutá jako péro, prsty u nohou zaklesnuté kolem hrany startovního bloku. Na střední škole byla jednou z nejrychlejších plavkyň v týmu, který se jmenoval Switchbackské divoké kočky. V posledním ročníku vytvořila nový rekord státu na sto metrů prsa. V posledním ročníku školy se před ní život rozvíjel jako nekonečná, třpytící se řeka, a všechno měla ještě před sebou. V posledním ročníku se poprvé zamilovala.

„... často jsem přemýšlela, jak bych vypadala s takhle krátkými vlasy,“ říká jeden z hlasů. Opět ten dobře známý novanglický dialekt.

Píp. Plaveckou halou se rozlehl startovní signál. Annie skočí do vody.

Sucho. Proč má sucho v krku, když přitom nemá žízeň? Proč nemůže polykat? Něco tuhého jí svírá krk. *Sundejte to. Potřebuju dýchat.*

Ještě chvíli pluje po vodě. Voda má stejnou teplotu jako její tělo. Potřebuje čurat. A pak zase nepotřebuje čurat. Po chvíli už nemá žádné tělesné pocity, kromě těch, které jí pulzují v hlavě, v krku a na prsou. Strach a zármutek. Vztek. Proč?

Všichni ji znali jako rozvážnou ženu. Annie si vždycky ví rady. Annie si věděla rady se vším: S přízvukem. S osvětlením. Se scénickým designem. Se zadřenými ventily.

Doleva uvolnit, doprava utáhnout. Předvádí to rukou, ve které drží klíče na řetízku s javorovým listem.

„Vidíte? Ten pohyb – ten není bezděčný.“

Znovu nějaký hlas.

„Je levačka.“

Jiný hlas.

„Já vím, že je levačka. Já jsem taky levačka.“

Máma. Máma?

„Vypadá pořád stejně,“ říká mámin hlas. S žádným jiným by

si ho nemohla splést. „Nevidím vůbec žádnou změnu. Jak mi můžete tvrdit, že se probouzí?“

„Není to v pravém slova smyslu probouzení. Je to pozvolný přechod do vědomého stavu. EEG ukazuje zvýšenou aktivitu. Je to nadějná známka.“

Jiný hlas: „Z takového stavu se lidé neprobouzejí najednou; přicházejí k sobě postupně, pohybují se tam a zpátky. Annie. Annie, můžete otevřít oči?“

Ne. Nemůžu.

„Zmáčknete mi prst.“

Ne. Nemůžu.

„Můžete zahýbat prsty u nohou?“

Ne. *Žežiši!*

„Může to být zdlouhavý proces,“ říká ten hlas. „A nepředvídatelný. Ale jsme optimističtí. Skeny nevykazují žádné trvalé poškození. A od té doby, co jsme vyjmuli tracheostomickou trubici...“

Trache... *cože?* Není to něco jako díra v její průdušnici? *Hrůza.* Tak proto ji bolí dýchání a polykání?

„Omlouvám se.“ Mámin hlas je plný slz. „Je tak těžké se na to dívat...“

„Já vás chápu. Ale teď už si můžete dělat naděje. Vyhnula se jí spousta obvyklých komplikací – plicní infekce, kontraktury, kloubní změny, trombóza... tolik se toho mohlo stát, ale nestalo. A to je dobré.“

„Jak tady můžu vidět něco dobrého?“ šeptá máma.

„Vím, že je to pro vás těžké, ale věřte mi, je jednou z těch, kteří mají štěstí. Podlé té nové aktivity si celý ošetrovatelský tým myslí, že už je z nejhoršího venku. Jsme stále pozitivní.“

„Dobře, tak já budu taky.“ Mámin hlas je plný zoufalé naděje. „Ale jestli... až se probudí, co bude jinak? Bude si pamatovat, co se stalo? Bude to pořád ještě naše Annie?“

„Ještě je moc brzy na to, abychom mohli zjistit, zda došlo k nějaké deficienci.“

„Jak to myslíte, *deficience*?“ Hlas zní tence a napjatě. Vystrašeně.

„Musíme tím procesem projít krok po kroku. V příštích dnech a týdnech je potřeba udělat spoustu testů – kognitivních, fyzických, neurologických. Psychologických. Výsledky nám ukážou, jak jí nejlépe pomoci.“

„Dobrá,“ říká mámin hlas, „a jak jí to všechno povíme? Co když se na něj zeptá? Co mám říct?“

Na něj. Kdo to je? Někdo, z koho má pocit těžkého smutku, který ji tlačí k zemi.

„Budeme brát každý moment tak, jak bude přicházet. A samozřejmě ji budeme neustále monitorovat.“

„Ach, bože. Co když...“

„Poslouchejte mě. A Annie, jestli nás slyšíte, taky mě poslouchejte. Jste mladá a silná a to nejhorší už jste přežila. A my rozhodně počítáme s tím, že se úplně uzdravíte.“

Jsem mladá, pomyslí si Annie. No jasně.

Pak začne přemýšlet, kolik je jí let. Divné, že si to nepamatuje... Zřetelně si vzpomíná na dobu, kdy jí bylo čtyři nebo pět let a byla s babičkou ve varně sirupu. *Vidíš, jak dokonale obaluje měchačku? To znamená, že se ze šťávy stal sirup. Dá se na to vzít teploměr, ale taky musíme používat vlastní oči.*

Později jí bylo deset let, stála na přední verandě domu a pozorovala, jak otec odjíždí v závěji růžových květů z jabloní. Nákladák byl narvaný stěhovacími krabicemi a táta strnulým, odhodlaným krokem krácel za ním. Za sebou slyšela vzlykot z obývacího pokoje, kde na gauči ležela schoulená máma a babička se jí pokoušela utěšit.

Toho dne se její svět rozlomil na dvě části. Už ho nedokázala spravít, protože nechápala, jak se stalo, že se rozbil. Prasklina zůstala i v jejím srdci.

„Měla byste už jít, Caroline,“ říká někdo. „Trochu si odpočiňte. Tenhle proces – může to trvat dny, nebo možná i týdny.

Budeme ji nepřetržitě monitorovat, a jakmile nastane nějaká změna, zavoláme vás.“

Váhání. Tichý povzdech. „Tak dobře. Přijdu zase zítra,“ říká máma. „Ale mezitím mi zavolejte, kdyby se cokoli změnilo. Třeba i uprostřed noci.“

„Samozřejmě. Jedte opatrně.“

Vytrácějící se kroky. *Přijdu zase*. Ale hlas v její hlavě je mužský hlas. Nechce ho slyšet. Snaží se poslouchat ostatní lidi v místnosti.

„... jsem ji znala na střední škole. Je z té velké rodinné farmy na Rush Mountain nahoře ve Switchbacku.“ Zní to jako klebetivé štěbetání.

„No jo, máš pravdu. Jednou jsem s ní na střední závodila v plavání. Svět je malý.“

„To je. Chodila s Fletcherem Wyndhamem. Pamatuješ si ho?“

„Panebože, kdo by si ho nepamatoval? Měla se ho držet.“

Fletcher. Fletcher Wyndham. Annie to jméno převaluje v hlavě tak dlouho, až se spojí s představou, kterou nosí v srdci. Pamatuje si, jak láska naplňovala každou buňku jejího těla, živila ji jako kyslík a celou ji zahřívala. Pořád ještě ho miluje? Ten hlas říkal, že s ním chodila, tak ta láska už je možná pryč. Jak ji mohla ztratit? Proč? Co se stalo? *Mezi námi ještě není konec*. Vzpomíná si, jak jí to říkal. *Mezi námi ještě není konec*. Ale samozřejmě že byl.

Vzpomíná si na školu, plavání, chlapce a taky na nejdůležitější osobu ve svém životě – Fletchera Wyndhama. Pak vysoká škola a znovu Fletcher a pak pronikavý tříštivý zvuk a konec.

Cítí, jak se propadá do spánku. Na nohou ji hřeje přeludné teplo, které proměňuje tmu v sytě oranžovou barvu, jako by shora svítilo nějaké intenzivní světlo. Pokouší se udržet si myšlenky a prochází divočinou, snovou krajinou plnou nesouvislých představ – smích proměněný ve smutek, cesta do des-

tinace, kterou nepoznává. Pak už vidí jen dlouhou prázdnou stránku s nezřetelnými záblesky kolem okrajů.

Ne, neví, kolik je jí let.

Neví nic. Zná pouze zmatenost, bolest, dýchání pod vodou.

Plavci, na místa!

A Annie plave pryč.

Hudba. Staré rockové kapely. Proč? Když je hráli v rádiu, máma s tátou při nich tančili. Na večírcích při stáčení javorové šťávy a vaření sirupu spolu trsali při zvuku reproduktoru, který duněl ve stodole, až se celá otrásala. Babička k tomu smažila vdolky posypané krystaly javorového cukru a odevšad přicházeli lidé, aby ochutnali jejich produkty.

V sezoně vaření sirupu se na Rush Mountain konaly večírky každý víkend. Byl to čas nadějných změn, známka, že zima ustupuje slunnému jaru. Po mrazivých nocích následovalo oteplení, které způsobilo oblevu a po celý den spouštělo bohatý tok mízy. Toto přechodné období se vždycky vyznačovalo spoustou hudby, jídla a smíchu, když rodina hostila sousedská setkání kolem obrovské odpařovací pánve, nad níž se vznášela pára. Táta vždycky postavil u silnice reklamní tabuli s nápisem: *Sugar Rush – nejteplejší místo na hoře.*

Ve vzduchu zní další další hudba, další kapely a písničky, které si Annie pamatuje z dětství. Nejoblíbenější taneční skladbou tehdy byla *Love Shack* skupiny B-52. Jen málo lidí vědělo, že stodola, kde Rushovi vařili sirup, měla přezdívku *love shack*. A ještě méně lidí znalo důvod.

V zimě, když byla Annie v posledním ročníku střední školy, v téže 'cukrové chýši' zaplněné párou a provoněné javorovým cukrem přišla o panenství, když se oddávala jemnému laskání chlapce, o němž si myslela, že jí bude patřit do konce života.

Nikdy nepochopila, proč se říká 'přišla o panenství'. Annie té noci o nic nepřišla. Naopak, rozdala se – rozdala své panenství,

své srdce, svou duši. Všechno dala Fletcherovi Wyndhamovi, chlapci, který měl ve městě špatnou pověst. Ne, o nic nepřišla. Hodně toho získala... něco nového a nečekaného, bolestně krásného. Té noci pro ni svět změnil barvu podobně jako koruny javorů při prvním podzimním mrazíku.

Není pro tebe dost dobrý. V tom byla máma neoblomná.

Jako kdyby se matka po tátově odchodu stala expertkou na lidské vztahy.

Annie ucítí bolest za očima. Pevně semkne víčka. Zkusmo zamrká. Velká chyba. Ostrý záblesk světla jí proniká až do mozku. *Au.*

Záblesky vzbudily její zvědavost, a tak zamrká ještě jednou, bolesti navzdory. Zkusí si promnout oči, ale ruce ji nechťejí poslouchat. Pak něco zavadí o její obličej. Na oči jí padají studené kapky. Drží je zavřené, dokud chlad nezmizí. Ruce se chtějí pohnout, ale něco je zadržuje. Jsou svázané. Ne obrazně, ale doslova. Nějaké obvazy jí nedovolují sevřít ruce v pěst.

Další zamrkání, další záblesky světla. *Au.* Na jeden nebo dva okamžiky se jí daří udržet oči otevřené, byť jen přimhouřené. Může hýbat očima, ale nemůže hýbat hlavou. Neznámý pokoj. Holé béžové stěny. U stropu mříž kovových kolejnic. Úchyty pro kameru, je to tak? Vzpomíná si na hádku kvůli ceně kamerových kolejnic. Spousty argumentů. Zase ta bolest. Tentokrát ne za očima. Někde jinde. *Utéct.* Utéct pryč od bolesti.

Už zase potřebuje čurat.

Nový pohled. Zastřené světlo z čtvercového otvoru nad hlavou, toho, který ji vrátil do života, když se přes ni převalila teplá záře. Střešní okno?

Stýská se jí po obloze.

Znovu otevře oči na malou škvíru. Ano, je tam střešní okno. Mírně pootočí zrak a vidí řadu oken. Do místnosti proudí světlo zvenku, filtrované průsvitnými záclonami. Teplo od staromódního radiátoru při stoupání vzhůru tvoří neviditelné

vzdušné víry. Pak se jí víčka opět zavřou a už je nedokáže znovu otevřít.

Kroky. Někdo vešel dovnitř. Udělal... něco. Pohnul polštářem. Pak něco udělal kousek níž a najednou se jí už nechce čurat.

Pokouší se otevřít oči, ale nejde to. Už se zase změnila v přízrak.

Kroky odcházejí.

Vrat' se.

Soustředí se na zvednutí víček a tentokrát oči zůstávají otevřené. Zmatenost a smutek. Zármutek. Je tohle zármutek, to závaží na její hrudi?

Ten pocit zná od té doby, co jeden z navrtávačů stromů přiběhl do domu a řekl jim o dědovi. Děda jel jednou odpoledne na čtyřkolce do lesa pokácet strom a tam na něj spadl převrácený traktor a rozdrtil ho. A pak o několik let později, když se jednoho jasného slunného rána už neprobudila babička.

Ano, Annie ví, co je zármutek. Zavírá oči, ale bolest neodchází.

Znovu se usilovně snaží zvednout víčka. Před očima se jí nejdřív míhají různé obrazy a pak se pomalu začínají zaostřovat. Prostředí je jakoby generické. Na stěnách neosobní reprodukce. Možná nějaký levný hotel?

Stočí pohled od střešního okna k okennímu parapetu. Tam je něco nového – galerie drobností. A ty vůbec nejsou neosobní. S jistotou je poznává. Pamatuje si je z nějaké velmi dávné doby.

Její největší pohár ze závodů v plavání; modrá stuha z celostátní kulinářské soutěže pro juniory v roce 1998; výtisk babiččiny kuchařské knihy s důvěrně známým opotřebovaným obalem, který vyvolává vlnu vzpomínek. Chce ty vzpomínky uchopit, ale každá jí uniká, odnášena návalem tekuté bolesti dřív, než ji stačí plně zformulovat.

Pohledem zavádí o hranatou kovovou nádobu. Je to dvouli-

trová plechovka sirupu Sugar Rush – rodinná značka, která se vyrábí na Rush Mountain od roku 1847. Je to napsáno přímo na plechovce, ale písmena rozeznat nedokáže.

Stejně jako na všech tradičních plechovkách na sirup na ní byla zobrazena typická zimní scenerie – červená budova cukrovarny, připomínající stodolu, a koňské spřežení táhnoucí barely javorové mízy ke zpracování. V popředí dvě děti v ručně pletených čepicích a rukavicích sjíždějí na sánkách ze zasněženého svahu.

Většina lidí však nevěděla, že svérázná budova je skutečně ta, která stojí na Rush Mountain. A ty děti jsou Annie a její bratr Kyle. Jejich máma se svým jedinečným malířským talentem obrázků namalovala podle staré fotografie.

Kyle si najal značkového konzultanta, aby navrhl způsoby, jak zvýšit prodej, a jeden z jeho návrhů byl nový design pro jejich staromódní obal. Kyle odmítl vůbec o tom uvažovat. „Lidé nechťejí, aby se věci, které mají rádi, měnily,“ tvrdil.

Když Annie vzpomíná na bratrova slova, ucítí něco ještě silnějšího než vodnatou bolest v hlavě. Nedokáže to však pojmenovat. Působí jí to bolest v krku.

Chvilí znovu naslouchá tlumenému šumu a dunění. Sekce bicích nástrojů při rozehrávání. A vždycky jednou za čas se ozve tichý tón. Ne pípnutí, ale tón. Ladička?

Obloha za střešním oknem je neuvěřitelně modrá, až z toho pálí oči. Co je to za místo? Kde to proboha je?

„Haló,“ pronese. Její hlas zní jako nesourodý zvuk, jako stará, poškrábaná vinylová deska. „Haló.“

Ta věc kolem jejího krku ji omezuje, takže nemůže zvednout ani otočit hlavu. Kotníky a zápěstí má ovinuté nějakými měkkými manžetami, jsou jako nepotřebné erotické hračky. *Ne, děkuji.*

Daří se jí trochu pohnout levou rukou a natáhnout ji, aby si ji mohla prohlédnout. Tuhá věc, která jí držela prsty v natažené poloze, už zmizela. Je tohle její ruka? Tahle ruka je cizí. Nehty

jsou krátké a nenalakované. Což nedává smysl, protože si právě včera udělala manikúru. Chtěla vypadat profesionálně kvůli rozhovoru pro časopis *People*.

Palcem si sáhne na prsteník. Není na něm žádný prsten.

Hlavou jí prolétne vzpomínka. Domov. Práce. Život.

Opět ji zavalil zármutek. Jako na jaře proudy vody z tajícího sněhu v roklinách javorových hájů. A právě tak smetl zármutek její vzpomínky, až nebyly o nic skutečnější než sen.

Znovu kroky. Další pobíhání sem a tam. Měkké gumové podrážky vržou na linoleu, jak lidé přicházejí a odcházejí. Annie zamrká a zhlédne ženu v bavlněném overalu potištěném kotaty a hvězdičkami. Žena se nakloní a Annie ucítí její teplý dech vonící mátou. „Annie. Hej, Annie? Slyšíte mě?“

„Uh.“ Zase ten nekontrolovaný zvuk, působící jako bezvýrazné chrčení. „Huh.“

Ženina tvář se rozzáří úsměvem. „Vítejte zpátky.“

Zvuk trhaného papíru jako z role pro dárkové balení. Další kroky spěchající za nějakým posláním a pak se zase vzdalují. Běží. Běží pryč.

Vrať se.

Žena už zase mluví, ale ne k Annie, k někomu za jejími zády.

„Zavolejte rodině – okamžitě.“

4

Caroline Rushová sundala ze stěny pokoje v rehabilitačním centru dvě umělecké reprodukce a nahradila je vlastními originály. Chtěla, aby její dcera, jestli – ne, až – se probudí, viděla na zdi něco známého. Stále ještě se nevzpamatovala z pocitu úžasu a vděčnosti, který ji zavalil, když jí zavolali. Annie se probudila. Mluvila.

Než se Caroline dostala z farmy na hoře a dál po státní dálnici do Burlingtonu, Annie už zase spala.

„Vybrala jsi dva z mých nejoblíbenějších,“ ozval se hlas, který Caroline léta neslyšela.

Ztuhla. Zastavil se jí dech. Zavřela oči. Pak se vzpamatovala a zhluboka se nadechla. Nepřipustí, aby kvůli tomuto muži zůstala bez dechu. Nepřipustí, aby kvůli němu ztratila řeč. Velmi pomalu se otočila.

Ve dveřích stál její bývalý manžel Ethan. Byl stejně štíhlý a fit jako v den, kdy ho poznala – jako mladého muže za volantem nákladáku naloženého čerstvým ovocem a zeleninou. „Ahoj Caro. Přijel jsem, jak nejrychleji to šlo.“ Prošel kolem ní rovnou k Annie. „Co se děje?“

„Říkají, že je v přechodovém stadiu.“

Ethan se upřeně díval na jejich dceru a ve tváři se mu zračil smutek. Dotkl se jejího kostnatého ramene pod vybledlou nemocniční košilí.

„Co to má znamenat – přechodové stadium?“

„To je otázka pro doktora. Všechno, co o tom vím, jsem už e-mailovala Kyleovi. Předpokládám, že ti to přeposlal.“

„Jo. Takže to znamená, že se probouzí? Přichází k sobě?“

Caroline se sevřel žaludek strachem o dceru, což byl pocit, který v posledních dnech důvěrně znala. „Jsou určité známky...”

Ethan si tiskl kořen nosu a v jeho obličejí bylo znát napětí z návalu emocí.

Caroline tolik let po rozvodu pořád ještě neměla ponětí, jak se má chovat ke svému bývalému manželovi. Od té doby, co Ethan onoho nádherného růžovo-modrého jarního dne odjel, ho viděla jenom párkrát. Objevil se na svatbě Kylea s Beth, což byla malá, intimní oslava v Grange Hall ve Switchbacku. Bylo to příšerně trapné, protože s sebou přivedl Imeldu.

V tom okamžiku ho Caroline z duše nenáviděla a vzápětí nenáviděla sebe za to, že si nechá zkazit svatební den svého syna. Lepší to bylo o několik let později, když se vdávala Annie. To už se jí podařilo postavit mezi sebe a Ethana neprostupnou zeď. Předstírala, že její exmanžel je prostě někdo, koho kdysi znala, jako třeba chlapík, co jednou za rok jezdil vypumpovat septik.

„Nevěděla jsem, že máš nějaké oblíbené,” řekla a odstoupila, aby se ujistila, že obrazy visí rovně.

„Je toho moc, co o mně nevíš,” odvětil.

Prudce se otočila čelem k němu. „Co to má znamenat?”

„Pravý roh musí přijít trochu výš,” ukázal na jeden z obrazů.

„Ne, takhle je to správně.” Ustoupila ještě o krok a viděla, že Ethan má pravdu. Natáhla ruku a obraz narovнала.

Uvažovala, proč právě tenhle obraz je jeden z jeho oblíbených. Byla to krajinomalba Rush Mountain s pohledem na zapadající slunce v raném podzimu. V té roční době vyzařovala obloha zvláštní světlo, které se jako ohnivými paprsky dotýkalo luk a korun stromů a prodlužovalo stíny v údolí, které se táhlo až dolů k městu. Navzdory jeho pomíjivosti se jí podařilo zachytit světlo naprosto přesně.

Ethan jejich domov nikdy neměl rád, přestože tam žil celých osmnáct let. Když se vzali a Caroline vzápětí otčhotněla s Kylem, Ethan tam zůstal z pocitu povinnosti. Odešel, jakmile byl jejich syn dost starý na to, aby převzal farmu.

„Proč je tvůj oblíbený?“ zeptala se ho, aniž se na něj podívala.

„Protože je v něm tvoje srdce,“ odpověděl prostě a nečekaně. „A protože Annie vždycky milovala pohled z tvého ateliéru.“

S tím Caroline nemohla polemizovat. Podobný obraz namalovala pro Annie jako svatební dar.

V den své svatby byla Annie neuvěřitelně krásná. To jsou samozřejmě všechny nevěsty. Ale krása Annie byla zvláštní, dotkla se Carolinina srdce jako rána dýkou a způsobila sladkou bolest, která ji přiměla sepnout ruce. Když se Annie objevila při západu slunce na osamělé kalifornské pláži obklopené skalami, nesnažila se zadržet slzy. Scenerie byla tak jiná než krajina ve Vermontu, jako by byli v jiné zemi. Na jiné planetě. A navzdory tomu byl výraz Annie plný naděje, přesně tak jako o každých Vánocích, když ještě byla malá.

Proč přináší radost stejné slzy jako smutek? Proč bolí srdce jako spálené ohněm, ať je to jedno, či druhé? Je to snad proto, že v hloubi duše každý ví, jak je obojí křehké a pomíjivé? Je zdrojem slz vědomí, že vše se může během jediné chvíle změnit?

Caroline věděla, že štěstí může být zničeno v okamžiku, kdy se v příkopu převrátí traktor. Nebo v okamžiku, kdy manžel řekne: „Odcházím.“

V okamžiku, kdy mladé ženě spadne na hlavu kus nějakého zařízení.

Pohlédla k posteli. Ethan seděl tiše vedle Annie a upřeně hleděl do její nehybné tváře stejně, jako to Caroline dělala tolik dlouhých hodin.

Jako kdyby cítil, že ho Caroline pozoruje, otočil se na pojízdné židličky. „V kolik hodin přijde doktor?“

„Nikdy nám přesně neřeknou kdy.“ Ticho začínalo být nepříjemné, a tak pustila hudbu. Udělala si seznam písní, o nichž si myslela, že by se Annie mohly líbit. Z reproduktoru se ozvalo *How Do You Talk to an Angel* – nešťastná volba, protože vyvolala vzpomínky na Ethana, jak napodobuje zpěv a doprovází ho přehnanými gesty, aby rozesmál svou malou dcerku.

Jestlipak si Ethan takové okamžiky pamatuje? Vyvolávají v něm některé písně nesmazatelné vzpomínky? Myslí někdy na ztracenou pohodu jejich rodinného života? Nebo si vzpomene pouze na svou otupělou nespokojenost, na svou touhu po změně?

„Kde ses ubytoval?“ Usoudila, že je lepší zůstat u neutrálních témat. Nechtěla se o něm dozvědět nic osobního. A nechtěla, aby on něco věděl o jejím životě. Avšak když se teď na ni díval, měla pocit, že o ní ví všechno.

„V hotelu naproti – myslím, že to je Best Western. Příští týden se přestěhuju do Miltonu k našim.“

„Kyle říkal, že tvůj táta se konečně rozhodl jít do penze,“ poznamenala.

„To je pravda. Hledá kupce na obchod.“

Ethanův otec byl soukromý distributor potravin. Caroline se seznámila s Ethanem, když v otcově podniku jezdil nákladákem a přijel na Rush Mountain pro objednávku javorového sirupu. Když četla logo na boku dodávky – *Lickenfelt Fine Food* –, musela se usmát, protože jí to jméno připadalo směšné.

Odsunula vzpomínky stranou. „Doufám, že najde někoho, kdo obchod převezme. Kyle ho i s Wilmou párkrát přivezl navštívit Annie.“

Už si neměli o čem povídat. Jak zvláštní, že je tenhle člověk pro ni cizincem. Byla doba, kdy o něm věděla všechno – znala vůni jeho kůže a chuť jeho dechu. Věděla, jak zní jeho smích a jak vypadá jeho zlost. Tvar jeho rukou. Věci, o nichž snil. Jeho vášně a jeho frustrace.

Měli spolu dvě krásné děti. Mají spolu vnoučata. Přesto teď netušila, na co myslí. Nevěděla, kdo je ani jak se stalo, že má na hřbetu ruky bělavou jizvu. Nevěděla, jestli ve svých více než padesáti letech potřebuje brýle na čtení.

V místnosti stále zněly staré písně. Většinou byly z doby, kdy Annie vyrůstala. Caroline se bezmocně dívala na postavu na posteli, na obličej bledý jako mramorová ikona, hladký a nehybný.

„Spící krasavice,“ prohodil Ethan.

Caroline přikývla. „Měla jsem takový strach. Doufám, že doktoři mají pravdu, když říkají, že se probírá.“

Přitiskl si k zavřeným očím ukazováček a palec gestem, které poznávala – byl to jeho způsob, jak zadržovat slzy. „Taky v to doufám,“ šeptl.

„Ethane, varovali mě, abych nečekala, že bude stejná jako před nehodou. Mohlo dojít...“ Nechtěla to vyslovit. „... k nějakému poškození. Myslím, že někdo to pojmenoval jako deficienci. A nikdo nebude znát její rozsah, dokud se plně neprobere. A i když nedošlo k žádnému trvalému poškození, bude potřebovat intenzivní rehabilitaci.“

„Uděláme všechno, co bude zapotřebí,“ slíbil Ethan.

„Pravděpodobně to potrvá týdny, možná měsíce.“

„Cokoli bude zapotřebí,“ zopakoval.

Nuže, to byla změna. V minulých letech Ethan přijížděl do Vermontu jen dvakrát v roce, aby se viděl s Annie a Kylem – dva týdny o pololetních prázdninách a další dva týdny v létě, a během svého krátkého pobytu bydlel u rodičů v Miltonu.

Když říkal „cokoli bude zapotřebí“, myslel tím, že tu plánuje zůstat? Kousala se do rtů, aby se nemusela zeptat.

Teď hráli píseň *Brand New Day*. Část, v níž se zpívá o přetočení hodin zpět, na Caroline silně dolehla. „Kéž bych to mohla udělat,“ zamumlala a upřela pohled na svou dceru.

„Udělat co? Přetočit hodiny zpět?“

Přikývla. „Způsobila jsem to já, že si zvolila tento způsob života, nebo to opravdu chtěla?“

„Co? Produkovat hvězdnou televizní show? To přece bylo přesně to, o čem vždycky snila.“

Ale Caroline si pamatovala především jejich hádky. „Možná že jsem měla být tolerantnější k Fletcherovi,“ přiznala si. „Ty ses s ním nikdy nesetkal, že?“

„Ne. Annie mi o něm vyprávěla. První láska.“ Krátce se na Caroline podíval. „To se stává.“

„Ale byli tak mladí. Jak jsem to mohla vědět?“

„Nech toho, Caro.“ Ethan byl jediný člověk, který jí říkal Caro. „Nemůžeš na sebe vzít zodpovědnost za rozhodnutí dospělé dcery.“

„Jeden z nás musel na sebe vzít zodpovědnost za všechno,“ opáčila, zapadajíc do vyjetých kolejí, jako by mezitím neuplynul žádný čas.

„Správně,“ řekl hlasem napruženým zlostí. „A jak se s tím vypořádáváš?“

Annie slyšela hlasy potichu se dohadující způsobem, jakým to lidé obvykle dělají, když nechtějí, aby někdo slyšel, že se hádají. Měli by vědět, že tato metoda nikdy nefunguje. To, že hádka je tichá, nemůže zamaskovat skutečnost, že to je hádka. I když není slyšet slova, zamoří vzduch jako hustá mlha.

Sykavý šepot, který se vznášel nad jejími zavřenými víčky, měl v sobě cosi neodbytně známého. Bylo jí deset let, ležela s otevřenýma očima ve tmě a byla vzhůru, když už dávno měla spát, a namáhala se, aby zaslechla, co si rodiče říkají. Neslyšela jednotlivá slova, ale nějakým šestým smyslem už tehdy věděla, že jsou na pokraji rozbití bezpečného útočiště jejich rodiny. Přistihla matku, jak pláče a vine se k babičce, a viděla dědečkův ledový pohled, když se díval na otce. Hlavou jí proletěl pocit čehosi špatného.

Otevřete oči. Vzpomněla si na ten příkaz a ze všech sil se snažila, ale nedařilo se jí to. Chtěla promluvit, ale nevěděla, co má říct. Odjakživa si nevěděla rady, jak zastavit hádky.

Když byla malá a zdálo se jí něco ošklivého, babička jí radila, aby změnila své rozpoložení tím, že otočí polštář. Pokaždé to fungovalo.

Teď se však nemohla pohnout. Polštář pod hlavou ani necítila. Nezbyvalo jí než jenom klidně ležet a nechat hádku pokračovat dál.

Pokoušela se myslet na něco, co šepot zažene. Něco, co uklidní kлокot v jejích útrokách. Její mysl se odebrala na místo, které pro ni bylo křišťálově jasné. Nevěděla, jestli to místo existuje teď nebo existovalo tehdy dávno. Možná že je jen *nekonečně vzdálené*.

5

Tehdy

Toho zimního dne uprostřed varné sezony Annie nečekala, že se zamiluje. Tuhá zima v horách severního Vermontu právě začínala povolovat své sevření. Mrazivé noci se střídaly s teplejšími dny a nastala obleva, která byla potřebná pro sběr šťávy z javorů. Bylo pozdní odpoledne, poslední paprsky slunce šikmo dopadaly na horu a zalévaly krajinu zlatem. Na zemi ležela ještě spousta bělostného sněhu, který roztával stejnou rychlostí, jakou vytékala míza ze stromů. V jasném, studeném vzduchu vytvářelo sluneční světlo v javorovém háji ty nejkrásnější obrazce. Holé větve javorů působily proti sytě modré obloze jako rafinovaná rytina. Sníh se na slunci stříbřitě leskl, ale ve stinných úžlabinách, které se vinuly krajinou, dostával tmavou barvu.

Annie byla v posledním ročníku střední školy a z možností, které jí nabízela budoucnost, se jí točila hlava. Její srdce se otevíralo jako jarní poupě. Neměla v úmyslu se zamilovat do nějakého chlapce, měla v úmyslu se zamilovat do života. Byla odhodlaná odejít z domova a sama najít uplatnění ve světě; chtěla, aby její život byl úžasný, velkolepý, jedinečný, vzrušující... chtěla, aby byl vším, čím nebyl na Rush Mountain ve Switchbacku ve státě Vermont.

Ale život někdy dovede s lidskými plány zatočit. Stalo se cosi nečekaného a svou pečlivě naplánovanou životní dráhu musela znovu zvážit.

Výrobci javorového sirupu, kteří nebyli dobře připravení, riskovali, že propásnou tok mízy. V javorovém háji Rushových – na osmdesáti hektarech zdravých cukrových javorů – to byl

vrchol roku. Stejně to bylo i se všemi ostatními cukrovarníky v oblasti – zběsilá činorodost, závod s přicházejícím oteplením, aby se stačila zachytit míza předtím, než na javorech vyraší listy. Na střední škole končilo vyučování v sezoně vaření sirupu dřív, aby studenti mohli pomáhat svým rodinám nebo si vydělat nějaké peníze při sbírání mízy.

Annie si uvědomila, že to bude její poslední sezona doma, a dost možná navždy. Na podzim půjde na vysokou školu. Získala stipendium na Newyorskou univerzitu a byla odhodlaná té možnosti co nejlépe využít. Měla v plánu studovat obor film a média a byla přijata do speciálního interdisciplinárního programu zaměřeného na tvorbu mediálních pořadů v kulinářské oblasti. Příští rok touto dobou už bude na vysoké škole. Nebo bude ve Francii studovat techniku mirepoix nebo bude sedět v přednáškové síni a diskutovat o prvním dodatku k ústavě. Důležité bylo, že konečně bude někde, kde to pro ni bude nové.

Ale právě teď jí připadalo, že vysoká škola je mnoho světelných let vzdálená. Tok mízy byl enormní. Kyle musel najmout další pomocníky, skupinu kluků ze střední školy, aby pomáhali sbírat šťávu, připravovat dříví na topení, obsluhovat pumpy a udržovat pravidelný přísun čerstvé šťávy k odpařovači.

Kyle traktorem a tažnými saněmi upravil cestu javorovým lesem až k varně. Annie, její matka a babička spojenými silami umyly a sterilizovaly veškeré zařízení. Četa navrtávačů zatloukla do stromů kohoutky a natáhla v lese kilometry hadiček vedoucích ke sběrným nádržím. Na stromy v blízkosti varny zavěsili dnes už nepoužívaná krytá galvanizovaná vědra, aby připomněli starobylý způsob sběru mízy, ale to bylo míněno spíš pro návštěvníky, kteří se přišli na celou operaci podívat.

Jakmile byly na navrtaných stromech rozmístěny všechny kohoutky, začal tok mízy a tichý zimní les se proměnil v mraveniště horečné činnosti. Zvýšený zásobník byl připojen k přístroji na reverzní osmózu, který mízu ještě před vařením zbavil

většiny vody. Muži pracovali, dokud bylo světlo a dokud noční mráz neproměnil jejich dech v mraky páry.

Když začaly dlouhé dny vaření, matka si brala ranní směnu v cukrovarně, aby to měla za sebou. V poledne nastoupila babička. Vždycky s sebou přinesla nějaké dobroty z kuchyně – koblihy, horkou kávu, čerstvě upečené sušenky. Pracovníci přicházeli něco zakousnout a popovídat si, a odcházeli s plecháčky ještě teplého sirupu.

Annie, která měla na starost poslední šichtu vaření, do varny každý den zamířila rovnou po škole. Když se ujala své práce u odpařovací pánve, pracovníci už obvykle spořádali všechny dobroty, ale babička pro ni vždycky dala něco stranou do starodávné dřevěné kredence vedle máminých skicáků a tužek. Kyle před několika lety dal do varny starou koženkovou pohovku, aby si babička mohla dát nohy nahoru a dělat si poznámky do svého deníku, zatímco hlídala sirup. Někdy proudila míza tak rychle, že pracovali nepřetržitě čtyřicet hodin, a pohovka se pak hodila na krátké zdřímnutí.

Ve varně bylo teplo, bylo tam plno páry a krásně to tam vonělo. Na složených dekách se choulili dva psi, Squiggy a Clark. Rádio bylo naladěné na babiččinu oblíbenou stanici – mix zpráv a klasické hudby. Annie otočila knoflíkem na stanici hitparády *Top 40*. Zvuky skupiny *Destiny's Child* se mísily s praskáním ohně, zatímco hlídala sirup v odpařovači, přikládala dříví na oheň, kontrolovala teplotu a sbírala pěnu. Ráda vařila rychle – získal se tím sirup vyšší kvality – a byla v tom dobrá. Čerstvá míza postupně proudila nejprve do odpařovací pánve, poté do zahušťovací pánve a nakonec do stáček pánve. V těchto třech pánvích se odehrával celý ten zázrak.

Bylo to tak jednoduché – voda, oheň a sloup vonící páry stoupající střešními průduchy. Na základce Annie vyhrála se svým zobrazením celého procesu modrou stuhu na přehlídce žákovských prací. Když na střední škole chodila na předmět